

Ван-Гог

Ліна Костенко

Добрий ранок, моя самотності!
Холод холоду. Тиша тиш.
Циклопічною самотністю
небо дивиться на Париж.
Моя мука, ти ходиш по межі!
Вчора був я король королів.
А сьогодні попел згорання
осідає на жар кольорів.
Мертві барви.
О руки-митарі!
На мольбертах розп'ятий світ.
Я — надгріб'я на цьому цвинтарі.
Кипариси горять в небозвід.
Небо глухо набрякло грозою.
Вигинаються пензлів хорти.
Чорним струсом палеозою
переламано горам хребти.
Струменіє моє склепіння.
Я пастух. Я дерева пасу.
В кишнях дня,
залатаних терпінням,
я кулаки до смерті донесу.
Самовитий — несамовитий —
не Сезанн — не Гоген — не Мане —
але що ж я можу зробити,
як в мені багато мене?!Він божевільний, кажуть. Божевільний!
Що ж, може бути. Він — це значить я.
Боже — вільний...
Боже, я — вільний!
На добраніч, Свободо моя!